

Cel care a purtat păcatele noastre

Cel care a purtat păcatele noastre

Inimile noastre sunt mișcate când ne preocupăm cu ceea ce a suferit Domnul și Mântuitorul nostru pe cruce la Golgota. Nu putem înțelege suferințele și durerile ce L-au lovit pe El acolo, dar Îl admirăm pe Acela care a rezistat până când a putut striga: „S-a sfârșit!”

Dacă pe de-o parte, privind Persoana Sa, se trezesc în noi mulțumire și adorare, pe de altă parte suntem adânc impresionați, dacă ne aducem aminte de ce a fost atârnat. Noi am fost cei care i-am dat acest loc și tot noi am fost aceia din cauza cărora a mers la cruce. În ciuda aspectelor multiple și minunate ale lucrării Lui, nu putem uita totuși niciodată că El a purtat acolo păcatele noastre și din cauza lor a mers în judecata unui Dumnezeu sfânt și drept. El a fost locțiitorul nostru; pedeapsa, care trebuia să ne lovească pe noi, L-a lovit pe El pentru noi.

Apostolul Petru vorbește despre acest aspect al lucrării Mântuitorului nostru și spune: „Care a purtat El Însuși păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate” (1 Petru 2.24). Sunt numai câteva cuvinte, dar totuși de valoare pentru a cugeta asupra lor în continuare.

În primul rând ni se spune că Domnul Isus Însuși a făcut această lucrare de ispășire. Nimeni altul, ci numai El a putut să săvârșească această lucrare. Nici un înger, nici un om, oricât de suspus ar fi fost din punct de vedere moral, nu ar fi putut purta păcatele oamenilor. Nici chiar un ordin suveran al Creatorului nostru nu ar fi putut îndepărta păcatele noastre. Nu, acest lucru l-a putut face numai Domnul Isus în Persoană. El a venit pe acest pământ pentru a merge pentru noi în moarte. Inimile noastre bat cu putere când citim cuvântul „Însuși”! Plini de bucurie, spunem împreună cu Pavel: „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2.20). Ce Domn vrednic de adorare! El Însuși a făcut această lucrare!

În al doilea rând ni se atrage atenția asupra faptului că El a purtat păcatele noastre. Domnul Isus nu a murit pentru o idee sau pentru o învățătură; El Și-a dat viața pentru păcatele noastre. Fiecare faptă rea, fiecare gând rău, fiecare cuvânt rău, totul a fost asupra Domnului. Cât de mare trebuie să fi fost muntele de păcate, pentru care El a luat judecata asupra Lui! Câte miliarde de păcate a ispășit El! Toate păcatele celor care cred în El au fost asupra Lui. Ce suferință infinită i-au produs aceste păcate! Pentru Domnul Isus, păcatul a fost ceva complet străin. El n-a făcut păcat, în El nu a fost păcat, El n-a cunoscut păcat. Totuși El a devenit jertfa de vină pentru păcatele noastre. Cât de groaznic a fost pentru El, când, în cele trei ore de întuneric, a trebuit să treacă asupra Lui valurile judecății dumnezeiești! Veșnic să-i fie adusă laudă și mulțumire pentru aceasta!

În al treilea rând, Duhul Sfânt ne arată aici că Domnul a purtat păcatele în trupul Său. Acest lucru ne arată pe de o parte că El a putut face lucrarea numai ca om și a săvârșit-o ca om. Aici ne aflăm în fața realității de neînțeles că Dumnezeu a devenit om. Pentru că noi nu puteam merge la Dumnezeu, a venit El la noi. De aceea Domnul Isus a devenit om. „Și cu adevărat, mare este taina evlaviei: Dumnezeu S-a arătat în carne” (1 Timotei 3.16). Domnul Isus a suferit și a purtat păcatele noastre ca om. El a devenit Mijlocitorul între Dumnezeu și om.

Pe de altă parte, faptul că Domnul Isus a purtat păcatele noastre în trupul Său ne arată și cât de mult s-a identificat El cu păcatele noastre. Deși pentru El păcatul a fost și este o urâciune, El a acceptat în judecata lui Dumnezeu asupra Sa ca vina noastră să fie a Lui proprie, deoarece nu a existat o altă cale de salvare pentru noi. Ce Mântuitor minunat!

În al patrulea rând, accentul este pus pe faptul că El a purtat păcatele noastre pe lemn. Și aici putem vedea două aspecte. Pe de o parte, faptul că Domnul Isus a fost pironit pe o cruce ne arată starea strică a inimii omenești. Crucea (lemnul) a fost locul pe care noi, oamenii l-am avut pentru El. Astfel, la crucea de pe Golgota s-a descoperit ce este omul din fire în întreaga lui răutate. Pe de altă parte însă, a fost hotărârea lui Dumnezeu, care prevăzuse că Domnul avea să moară pe o cruce. Crucea este simbolul blestemului și astfel El S-a făcut pentru noi un blestem. De aceea Pavel le scrie galatenilor: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi (pentru că este scris: Blestemat este oricine este atârnat pe lemn)” (Galateni 3.13). Cât de mulțumitori îi suntem, fiindcă a purtat blestemul, care pe drept ar fi trebuit să ne lovească pe noi!

În al cincilea rând se spune că El a purtat păcatele noastre. În alte locuri este subliniat faptul că El a ispășit păcatele noastre. Aici însă, centrul de greutate e pus pe a purta. Nu ne duce aceasta cu gândul la greutatea poverii, pe care a trebuit să o ducă El? Cât de grea i-a devenit această lucrare! Îl vedem în Ghetsimani cu fața la pământ în luptă. Atunci, în fața Lui a stat faptul că El trebuia să poarte păcatele noastre și S-a rugat Tatălui Său, dacă ar fi posibil, să treacă de la El paharul acela. Ce luptă groaznică pentru Domnul nostru! Și ce a suportat El în cele trei ceasuri de întuneric de la cruce! Ce povară a fost asupra Lui când, părăsit de Dumnezeu, a purtat păcatul tău și al meu!

Suferințele grele ale Mântuitorului nostru ar trebui să facă mereu o impresie adâncă asupra noastră. Ele trebuie să fie motivul laudei, al mulțumirii și al adorării. Petru pune însă realitatea că Domnul Isus a purtat păcatele noastre în legătură cu o consecință practică, ce are de-a face cu viața noastră zilnică. El scrie mai departe: „pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate.” La prima vedere, această expresie ne amintește probabil de învățăturile apostolului Pavel din epistola către Romani. El scrie acolo că noi „am murit față de păcat” și că ne este dată dreptatea lui Dumnezeu (Romani 6.2; 3.21).

Totuși, la Petru este un alt gând decât la Pavel. În epistola către Romani este vorba de poziția noastră, adică cum ne vede Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ne vede în Domnul Isus, atunci, conform poziției, suntem morți față de păcat și îndreptățiți de Dumnezeu. Dumnezeu ne vede așa, chiar dacă în viața noastră practică constatăm că încă mai păcătuim. Modul de privire al lui Dumnezeu putem și trebuie să-l acceptăm în credință și să ne bucurăm. Pe de altă parte însă, viața noastră pe pământ trebuie să fie reprezentarea a ceea ce suntem în fața lui Dumnezeu conform poziției. Trebuie să murim practic față de păcat (aceasta înseamnă să nu mai păcătuim) și să ducem o viață în neprihănire. Exact acesta este punctul la care Petru face referire aici. El vorbește despre urmarea Domnului Isus și de aceea trebuie să-i devenim tot mai asemenea. El este exemplul nostru și putem pași pe urmele Lui.

A muri față de păcat și a trăi pentru neprihănire este ceva pentru viața noastră zilnică, este un exercițiu zilnic. Știm cu toții că suntem mereu ispitiți să păcătuim și să ne comportăm altfel decât cum dorește Dumnezeu. Dar aici avem un ajutor concret: privirea îndreptată asupra Mântuitorului care suferă. Cu cât suntem mai mult preocupați cu Cel care a purtat păcatele noastre, cu cât ne gândim mereu în viața de toate zilele la ceea ce a trebuit să sufere El pe cruce din cauza păcatelor noastre, cu atât vom deveni mai sensibili față de păcat. Dacă se apropie de noi o ispită de a păcătui, atunci să ne gândim la cruce. Fiecare păcat pe care îl facem, chiar ca și credincioși, a mărit suferința Aceluia care a fost atârnat pe cruce. Conștiința adâncă a acestei realități mărețe ne va face precauți cu privire la păcat.

Privirea constantă spre cruce ne ajută să trăim pentru dreptate, adică să manifestăm neprihănire practică și să trăim în concordanță cu ceea ce se găsește în Dumnezeu. Aceasta este ceea ce caută Dumnezeu în viața noastră. Noi stăm în fața Lui ca neprihăniți, dar El dorește ca noi să și practicăm și să trăim această neprihănire. Acest lucru îl putem face în fiecare zi din plin.

clickbible.org